

Beeldende kunst

Plezierige kijk- operatie

Anders dan het Stedelijk of het Van Abbe maakt het Bonnefantenmuseum Maastricht een serie thematische exposities. Het werkt.

Door **Sacha Bronwasser**

BEELDENDE KUNST

★★★★★

BONNEFANTEN

Beating around the bush Episode #2

Bonnefantenmuseum
Maastricht, t/m 22/6.
bonnefanten.nl

Abstractie is terug. He-le-maal. Je zou het zweren als je nu het Bonnefantenmuseum bezoekt. Een feest van vormen en kleuren is het in de zalen, een orgie van stippen en cirkels, van hoeken en gaten, van blobs en van lussen. Richard Serra is er de éminence grise, met twee aan de muur geniete net-niet-rechthoeken van doek, ingewreven met zwart olie-krijt, teer, bijenwas en hars. En Sol Lewitt is de fundamentele, met zijn geabstraheerde kartonnen dozen-vormen.

Maar de wat jongere generatie rockt er op los: zigzagt en zwabbert (Rebecca Morris), giet lak uit in dunne, gevlochten draden of legt het doek in de regen (de Limburgse Ien Lucas), kopieert patronen van platenhoezen en pakpapier (Marijn van Kreijl).

Het Bonnefantenmuseum is begonnen aan een meerdelige reeks collectiepresentaties genaamd

Beating Around the Bush ('om de zaak heen draaien'). Van de nood wordt een deugd gemaakt, want het museum wordt verbouwd: een uiteindelijk weinig zichtbare mega-operatie die klimatologische verbeteringen, energiewinst en wat extra ruimte op moet leveren. Wat doe je intussen, als een hele verdieping dicht is? De collectie eens openbreken, tegen het licht houden, ermee 'spelen' - het was voor directeur Stijn Huijts ook een goede gelegenheid zich de collectie nog meer eigen te maken, na twee jaar directeurschap.

Dat 'playing around' is een fijne serie heel verschillende kijkoperaties in de collectie geworden. Was u een maand geleden naar de eerste aflevering gaan kijken, dan had u helemaal geen abstractie, maar juist de surrealistische benadering gezien. Na deze aflevering volgen nog dwarsdoorsnedes langs de lijnen van 'menschelijkheid' en 'identiteit'. Het zijn thematische zoektochten die heel anders verlopen dan wat bijvoorbeeld het Van Abbemuseum (historisch-sociologisch) of het Stedelijk Museum Amsterdam (een geschiedenis van persoonlijkheden) heeft gekozen - gelukkig is er verschil.

En het werkt. Met veel gevoel voor beeldrijm, losse associaties en inhoudelijke verband hebben conservator Paula van den Bosch en directeur

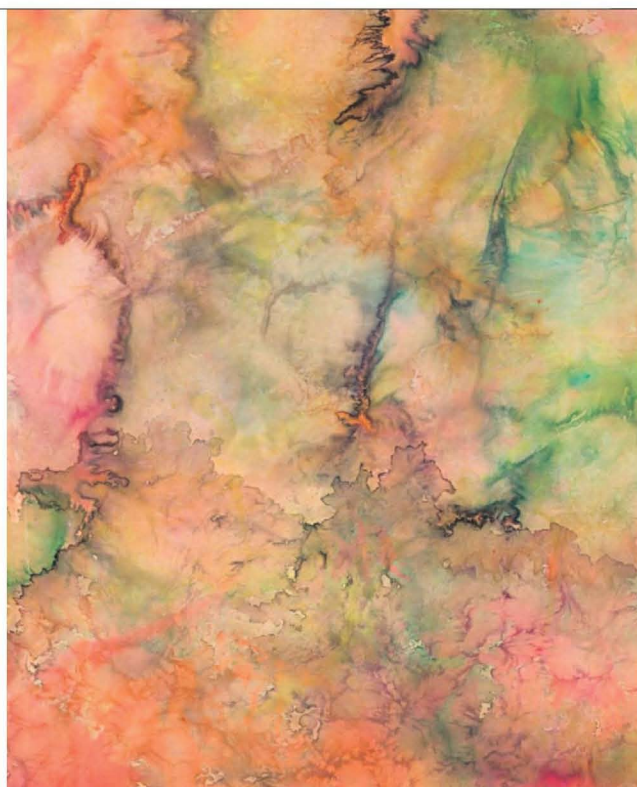
Huijts de zalen ingericht tot een plezierige visuele zoektocht. Per aflevering worden er ook verwante werken van buiten de collectie getoond en zijn er een aantal kleine solo's.

Zo is de solopresentatie *South-afternoon* te zien, van Rebecca Morris (1969, Honolulu). Zij maakt zinderende, grafische schilderijen die geen richting kennen; de patronen vullen het vlak en lopen alle kanten op. Morris houdt niet alleen van kleur en patronen, ook van de eigenschappen van verf. Soms schildert ze over een doek nog eens een dikke, ribbelend opdrogende witte laag met geometrische uitsparingen, als vensters in de verf.

Die drang tot experiment wordt mooi aangekondigd door de zalen die daaraan voorafgaan, waarin abstractie steeds lossere en vrijere wordt opgenomen. De jonge Chaim van Luit (net als Marijn van Kreijl genomineerd geweest voor de Volkskrant Beeldende Kunstprijs) spant de kroon, met zijn eindeloze, achtjes draaiende fietstocht door op de vloer uitgestrooid pigment in rood, geel en blauw. Basaler en tegelijk energieke kan het bijna niet.

Er is een selectie werk van René Daniels dat nieuw elan krijgt door het gezelschap van Mary Heilman en Lara Owens. Bij de laatste twee glijdt de afbeelding (van een snelweg of een bosje) weg in abstractie, en weer terug - een oefening voor het oog.

Nee, abstractie is niet terug; het heeft zich met volle kracht doorontwikkeld en het Bonnefanten is daar oog voor blijven houden. Met dit opwekkende overzicht als gevolg.

02.08.2013, uit de serie *Front Attack* van Ien Lucas.

Untitled (#02-12) van Rebecca Morris.

Foto Lee Thompson / Galerie Barbara Weiss